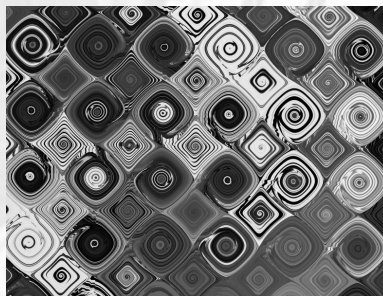


ÚJPESTI EVANGÉLIKUS HÍRADÓ

ÚJPESTI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖRLEVELE 2009. JÚNIUS

...az én erőm erőtlenség által ér célhoz. 1 Kor 9,22



A Lélek ereje – ember erőtlensége

Egy római katolikus kollégámtól hallottam a következő történetet. Egy idősebb paptestvére szabadidejében régi népi betleheme-seket gyűjtött, és alkalomadtán közre is adott egyet-egyét. Egy alkalommal a fogy-atékos gyermekotthon lakói kérték meg, hogy segítsen nekik betanulni és előadni egy ilyen darabot. Az idős pap szívesen vállalta, végigkísérte a felkészülést, és ott volt természetesen az előadáson is. Máriát egy tolószékes kislány alakította, aki az előadás előtti izgatott készülődésben valahogyan leejtette a Kisjézust, egy festett gipszbabát. A bábu a nyakánál eltörött. Sikerült hevenyészve összeragasztani, és amikor újra a Szűzanya ölébe került, az így próbált úrrá lenni kétségbeesésén: „Nem baj, így most olyan, mint mi vagyunk.”

A kislány minden bizonnyal a maga és sorstársai „speciális” erőtlenségére, törött voltára gondolt, de ennél sokkal többet mondott. Szavaiban megelevenedik a zsoltár-vers: „Gyermekek és csecsemők szája által építéd hatalmadat.”

De miféle hatalom ez? Nemcsak a korintusi gyülekezet tagjai, de Pál mindenkori címzettjei, valamennyien az erő szorításában és vonzásában élünk. Ha nem a test, a fegyverek vagy az anyagi javak ereje, akkor a szellem, az információ, az ékesszólás vagy az érzelmi kényszer kifinomult hatalma diktálja életünket, s diktáljuk általa mi a körülöttünk élőkét. Életre szóló függőség. Pál apostol sem volt kivétel. Önmagában sem a Jézus esemény, sem saját élettapasztalata nem segítette volna ki az erő büvkö-réből. A kettő – a keresztt Krisztusának és a saját testébe adatott tövis fájdalomának – kölcsönhatása segítette el az evangélium paradoxonához: „...az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

Ő olyanná lett, mint mi vagyunk. Mi tudunk, merünk, hiszünk-e olyanná lenni, mint ő?

Ifj. Cserháti Sándor

Konfirmandusok léptei, E-mail cím a jegyzetben!

Ebben az esztendőben 6 fiatal részesült a konfirmáció megerősítő áldásában. Blázy Márton, Engler Bence, Hende Anna, Kordován Zsófia, Kristóf Endre és Nitsch Henriett állt meg az oltár előtt konfirmandusként. Nagy öröm volt a tele templom és az ünneplő gyülekezet. A konfirmandusok minden esztendőben egy nagy könyvbe írják le kézírással a Mi Atyánk imádságát, így emlékezve arra, hogy ezt az imádságot ebben a közösségben kapták útravaló ajándékként. Az egyházi anyakönyvet is ők töltik ki, így színesebb lesz az évszázados matrikula. Idén először a hivatalos adatok között a jegyzetben feltüntettük az e-mail címet, utalva arra, hogy a mai világban a fiatalok közötti kommunikáció egyik legbiztosabb jele az elektronikus levelezés. E-mail cím választásuk már egyéni döntés, amely az önismereti út kezdetén bátorítólag hat az egyénre. Az e-mailes levelezés elindulhat a gyülekezet és a konfirmandusok között. Reménység szerint, ha a konfirmandusok megnézik a postafiókjukat nem törlik ki a gyülekezettől kapott üzeneteket, hanem engedve a hívó jelnek újra és újra ellátogatnak közénk. A modern idők jelét érezteti, hogy az Egyházkerület ajándéka egy CD, amelyen az egyház ifjúsági énekeit a Szélrózsa-band játsza. Ezzel a hangulattal talán jobban megértik Isten ajándékának az áldását. Ajándékba kaptak még egy könyvet is címe: Bátorító szavak.

Az illusztrációs könyv szavakkal kíván áldani az ifjúság útkeresésének vándorlásában. Együtt - szelíd - hiteles - türelmes szavak illusztrációja lelki életünket gazdagíthatja. Ebből a könyvből idézünk Perce Sándor meditációját a Szilárd szó kapcsán, ezt kívánjuk mi is útravalóképpen.

Légy hű mindhalálig, s neked adom az élet koronáját. Jel. 2.10.



KINEK MESÉLJEM EL?

*Gondom hordom, terhem cipelem.
 A baj ha megtalál és szembe jön velem:
 Bírám van száz – de nincs egy emberem....
 Kinek meséljem el, Istenem?
 Örömet kostolok, mosolyra fakadok.
 A jókedv partján:
 Cimborám kilencvenkilenc – de nincs egy emberem....
 Kinek meséljem el, Istenem?
 Szerelmet ha koldulok,
 mert megkopott – vagy meg se fakadott.
 Címzett van egy vagy ezer – de nincs egy emberem....
 Kinek meséljem el, Istenem?
 Életem élem, önmagam néha mégsem értem.
 A képet összerakni, millió színből, darabból nincs emberem Istenem.*

Percze Sándor

Éves jelentés

Minden évben az Egyházközség közgyűlésén hangzik el az éves lelkészi jelentés. Ennek pontjai között mindig hallhatunk az istentiszteleti alkalmakról, a gyülekezet gazdasági kilátásairól. Ebben az évben a lelkészi jelentés része volt a társadalom lelki vetülete a gyülekezet életére. Most ezt adjuk közre, de az egész jelentés elolvasható a gyülekezet honlapján.

Ebben az évben fájdalmas jelek mutatkoztak a lelkészi munka társadalmi vetületében. Két hajléktalan testvérünket temettük el, ahol mindkét esetben lett volna az emberek mögött támogató közeg, de segítségüket nem tudták továbbadni, segítségüket nem igényelték a hajléktalanok. Egyre több hajléktalan és koldus keresi fel gyülekezetünket, akiken sajnos nem tudunk segíteni az eseti étel és ruhaadományokon kívül. Érezhető az emberi bizalmatlanság, amely nem kíméli a gyülekezetet sem. Hit-testvérként élünk együtt a templom közösségében, de keveset tudunk egymásról, felszínesen kötődünk gyülekezeti közösségünkben. A lelki barátságot kell erősítenünk azzal, hogy egymáshoz örömmel és nyitott lelkülettel fordulunk. Sokan jutnak el addig a felismerésig, hogy szükség van az egyház szeretet-közegére, de nem kíván-

nak elköteleződni a gyülekezet közösségében. Gyülekezetünk struktúrájában örvedesen növekedett a segítségét nyújtó munkatársak száma, de itt is érvényes az óvatoskodó bizalom igazsága, ami nehezíti a valódi munkatársak szorosabb integrálását. Már most el kell kezdeni a jövő presbitereinek keresését, bátorítását, hogy minél többen tudjanak szolgálni gyülekezetünk közösségében. Mindezeket figyelembe véve igyekezni kell imádságos lelkülettel a bizalom követeivé válni mind a gyülekezetben, mind a társadalomban, hogy Jézus missziói lelkülete kísérjen bennünket a templomban és a társadalomban.

Solymár Péter

Ellesett párbeszéd

2009-ben az evangélikus egyházban Sztelhó Gáborra emlékezünk, ennek kapcsán fogadják szeretettel ezt a cikket!

Ülök a Metrón, olvasok. Az egyik állomáson feláll egy javakorabeli és egy fiatal nő. Megállnak előttem és folytatják a már korábban elkezdhetett beszélgetésüket. Megpróbálok tovább olvasni, de azon veszem észre magam, hogy rájuk figyelek. Most a fiatal kérdez.

– És mitől volt olyan híres az az evangélikus lelkész, hogy születésének 100. évfordulóján ilyen nagyszabású kiállítás rendeztek? Elfelejtettem a nevét, olyan furcsa.

– Sztelhó Gábor, és nem híres volt, hanem Ember- a szó igazi és nagybetűs értelmében az emberségben. A II. világháború vérvizataros idején a Nemzetközi Vöröskereszt égisze alatt az üldözöttek segítségére sietett. 1944-ben 1600 gyereket és 400 felnőttest mentett meg a deportálástól és a biztos haláltól.

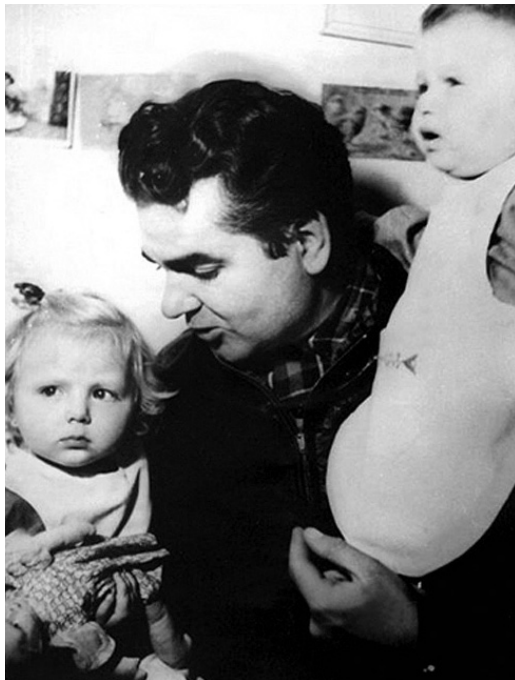
– És nem félt?

– Lehet hogy félt, de saját életénél is fontosabb volt számára az ügy, amit képviselt.

– Jó, de hol tudott ennyi embert elhelyezni és etetni?

– Először is, megnyíltak az iskolák, középületek, a bombázások miatt elhagyott családi házak, villák kapui főleg Budán. Azután meg hozzá hasonló erők gyűltek össze annak érdekében, hogy ezek a gyerekek semmiben ne szenvedjenek hiányt. A fotókon és a hozzájuk tartozó képaláírásokon keresztül élénk tárul az a boldog világ amelyet az iskolások a Naplókban örökítettek meg. Az egyik vitrinben pedig azok a saját készítésű tárgyak sorakoznak, amelyeket a lelkész születésnapjaira készítettek. A kísérő szövegben a köszönet és hála szavai olvashatók a mindenre kiterjedő atyai gondoskodásért. Te; – van egy megnagyított felvétel a korabeli babakocsikról, járókákról és az ott tipegő boldog babákról, akikre mosolygó nevelők vigyáznak. Nem tudtam szabadulni a hatásától így többször visszamentem oda.

– És a háború befejezése után ezeket a gyerekeket szélnek eresztették?



– Voltak olyanok, akiket szülők, nagyszülők esetleg rokonok hazavittek, de a helyükre újabbak léptek. Az utcán csellengőket, árvákat szedte össze és részükre megalapította a PAX Gyermekotthont. Városállamot hozott létre, saját alkotmánnyal, törvénnyel, amelyek betartásáért az idősebb fiúk voltak a felelősek. A lelkész úr volt a miniszter. Ez maga volt a csoda! Tudod, ki volt az egyik polgára ennek a városállamnak? Horváth Ádám a filmrendező.

– Te! Mostanában ment a TV-ben egy régi magyar film: „Valahol Európában” – szinte lekopírozta azt, amiről te mesélsz. Ugye a következő generáció és természetesen elsősorban a megmentettek nagy

megbecsülésben részesítették ezt a páratlan embert? – Nehogy azt hidd. Évtizedekig még beszélni sem lehetett róla. Csak 1972-től, amikor Izrael állam, gyermekmentő tevékenysége elismerésül a jeruzsálemi YAD Vasem Intézet a „Világ Igaza” – címmel tüntette ki. Sztéhlo Gábor 1974-ben eltávozott az élők sorából.

Végállomás. A lépcsőn felfelé menet elgondolkoztam azon, hogy nincsenek véletlenek. Így rendeltetett. Ugyanabban az időben, a metrónak ugyanabban a kocsijában kellett lennem, ahol a tudomásomra jutott egy felemelő történet. Csak most már meg kell keresnem azt a múzeumot, ahol ez a kiállítás látható. Biztosan elmegyek.

Lászik Mária

A kiállítás az Evangélikus Országos Múzeumban (Budapest, Deák tér 4.) látható 2009. szeptember 30-ig.

A GAUDIOPOLIS TÖRVÉNYKÖNYVÉBŐL: V. FEJEZET 1§

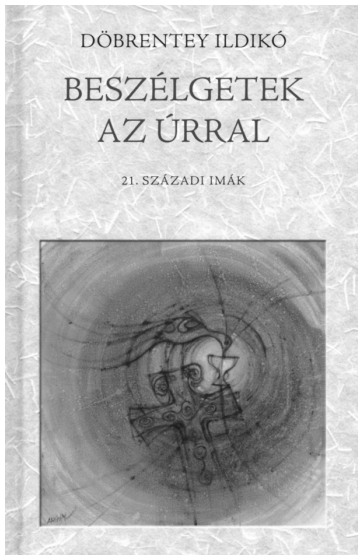
Gaudiopolis minden polgára tartozik az állam célkitűzését teljesszívűből, igaz akaratral, legjobb tehetsége szerint szolgálni, az államtörvényeit és rendeleteit betartani, vezetőinek és tisztségviselőinek hivatalból folyó utasításait követni.

DÖBRENTEY ILDIKÓ: BESZÉLGETEK AZ ÚRRAL

Szent Gellért Kiadó – Luther Kiadó – Ekhó Kiadó, Budapest, 2008

Valószínű, hogy Döbrentey Ildikó sok mindenért, vagyis mindenért hálás Istennek. Nem folytatom a szokványos sorral: az életpálya állomásaiért, a sikerért, a karrierért, kudarcokért – hanem sokkal inkább mindenért, amit ma is láthat, hallhat, csodálhat, kérdezhet, megfigyelhet, megfoghat, felemelhet, elveszíthet vagy éppen megtarthat sokáig a kezében, sok évtizeden át is...

A Beszélgetek az Úrral című imádságos könyv egy érett, rendezett és gyönyörű kiállítás. Egy finom hangú és közvetlen közlelő megszólaló ökumenikus imagyűtemény, amely életet ad a 2009-es év magyar sivatagában. Mintha egy ismeretlen idegenvezető végigvinné minket a csodálatos valóságokon. A templom előtti térről egészen az oltárig vezet minket valaki. Mint ahogy a kisgyermek nyújtja a kezét teljes bizalommal a felnőtt vezetőjének, mi is így indulhatunk el az imádságokkal a templom szentélye felé.



Ezek az imák ökumenikusak, családiasak, aszszonyiak és hitvallók, hitébresztők. Magunknak is feltehetjük a kérdést: milyenek az imádságaink? Olyanok, amilyenek mi vagyunk. Milyenek vagyunk mi magunk, akik imádkozunk? Hiszen a bensőnk rajzolódik ki az imádkozásunkban mindig. Az intim válik nyilvánossá. A titok lesz megismerhetővé. A „csak az enyém” lesz másokévá is. Megáll a zaj, megállunk mi is, szép nyugodtan elvarázsolódunk egy kicsit, és gyógyul a lelkünk. (Szabó Lajos)

PÜNKÖSDI KÖNYÖRGÉS

*Te lélegezz bennem, Szentlélek Isten, hogy ami szent, azt akarjam.
Te parancsolj nekem, Szentlélek Isten, hogy ami szent, mindig azt tegyem.
Te hívogass engem, Szentlélek Isten, hogy ami szent, azt szeressem.
Erősíts meg engem, Szentlélek Isten, hogy ami szent, hűséggel megvédjem.
Te őrizz engem, Szentlélek Isten, hogy szent kegyelmed el ne veszítsem.
Szent Ágoston*

Ruhabörze képekkel

Új alkalmat indítottunk a gyülekezetben! Testvéreinktől eddig is többször kaptunk ruha-adományokat, amelyeket részben tovább ajándékoztunk nagy családoknak, rászoruló szegényeknek illetve hajléktalan testvéreknek. A megmaradt ruhákat gödöllői diakonisszák vitték el, és további rászorulóknak juttatták el. Idén arra gondolt a gyülekezet vezetősége, hogy a megőrzött ruhákat ruhabörze keretében osztjuk szét az érdeklődők között. Minden hónap első szerdáján délután 3 - 7 óra között szeretettel várjuk mindazokat, akik ruhákat hoznak, vagy akik ruhákat visznek, így próbáljuk meg összekötni az elvárásokat az igényekkel. Ezen az alkalmon lehetőség van a kötetlen beszélgetésre is, hiszen a megfelelő méret megtalálásában mindig segít egy testvéri szó.



NYÁRI PROGRAMOK

Június 3-án szerdán 15–19 órákor
ruhabörze a gyülekezeti teremben. Bejárat a Munkásotthon u. 23. felől.

Június 13-án délután 16 órától gyülekezeti évadzáró találkozás.

Június 21-én istentiszteletet követően: Magunkról – magunknak.
Beszélgetés a gyülekezeti teremben.

Július 7–11 Szabadidős Hittantábor Szegeden.
(Jelentkezni lehet a lelkészi hivatalban.)

Minden kedves testvérünknek áldott nyári felüdülést!

Szívesen látogatunk betegeket, úrvacsorával kérésre házhoz megyünk testvéreinkhez. Kérjük mindazokat, akik szeretnék gyermeküket megkeresztelni, vagy házasságkötésre készülődnek a lelkészi hivatalban időben jelentkezzenek.

Időpont egyeztetés a 3-890-912-es telefonszámon lehetséges.

Kedves Testvéreink! Körlevelünkben szokás szerint kérjük, hogy aki még nem rendezte ezévi egyházfenntartói-járulék befizetését, a mellékelt csekkel szíveskedjék megtenni! Mindazok, akik már eleget tettek ennek, a csekket a jövő évben felhasználhatják.

Köszönjük minden kedves adományukat!

Gyülekezetünk számlaszáma: **11704007-20183107**

ÚJPESTI EVANGÉLIKUS HÍRADÓ

Kiadja: az Újpesti Evangélikus Egyházközség

Budapest, 1043, Lebstücker M. út 36-38. Tel.: 3-890-912

Szerkesztő: Solymár Péter • Nyomdai előkészítés: Galgóczi Andrea
honlap: <http://ujpest.lutheran.hu> • email: peter.solymar@lutheran.hu